

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. Izabela Kozińska

w obecności prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu M. K.

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2019 roku na rozprawie

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec **A. D. (D.)**

ur. (...) w L.

syna K. i K. zd. D.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 listopada 1991 roku, sygn. akt **II K 822/91**,

a) **za przestępstwo z art. 11 § 1 d. k.k. w zw. z art. 208 d k.k. i z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k., popełnione w okresie od 2 października 1990 roku do 22 października 1990 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją),**

b) **przestępstwo z art. 204 § 1 d.k.k., popełnione 3 października 1990 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500.000 zł (przed denominacją),**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją);

II. Sądu Wojewódzkiego w Słupsku z dnia 3 lipca 1992 roku, sygn. akt **II K 34/92**, za przestępstwo z art. 210 § 1 d. k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k., popełnione w dniu 1 marca 1992 roku, na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją);

III. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 17 maja 1994 roku, sygn. akt **II K 166/93**, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 22 marca 1993 roku do 24 marca 1993 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 2.000.000 zł (przed denominacją);

IV. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 18 stycznia 1996 roku, sygn. akt **II K 673/95**, za przestępstwo z art. 268 d k.k. i z art. 265 § 1 d.k.k. oraz z art. 203 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w dniach od 18 do 19 lipca 1995 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 zł;

V. Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 lutego 1996 roku, sygn. akt **II K 1799/95**,

a) **za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k., popełnione w nocy z 13 na 14 września 1995 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 zł,**

b) *za przestępstwo z art. 265 § 1 d.k.k., popełnione w październiku 1994 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności*

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 maja 1996 roku, sygn. akt II K 300/96, połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone w sprawach: II K 673/95 i II K 1799/95 i wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 800 zł;

VI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 8 października 1997 roku, sygn. akt VII K 371/97, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k., popełnione w okresie od 31 lipca do 24 sierpnia 1994 roku, na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 600 zł;

VII. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 4 grudnia 1997 roku, sygn. akt II K 452/97, za przestępstwo z art. 199 § 1 d k.k. w zw. z art. 61 ustawy Prawo czekowe w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 22 października 1996 roku do dnia 24 października 1996 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 19 marca 1998 roku, sygn. akt II K 1531/97, za przestępstwo z art. 199 § 1 d k.k. w zw. z art. 205 § 1 d.k.k. i z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 267 d.k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy o dowodach osobistych w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 3 grudnia 1996 roku do dnia 21 stycznia 1997 roku, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 29 grudnia 1998 roku, sygn. akt II K 649/98, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 k.k. i art. 297 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 20 stycznia 1997 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

X. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4 stycznia 1999 roku, sygn. akt II K 1498/98, za przestępstwo z art. 199 § 1 d.k.k., popełnione w dniu 15 stycznia 1997 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności;

XI. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 9 lutego 1999 roku, sygn. akt II K 90/98, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 4 do 7 kwietnia 1997 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 20 maja 1999 roku, sygn. akt II K 198/97, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 4 lutego do 3 marca 1997 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności;

XIII. Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 lutego 2001 roku, sygn. akt II K 65/00:

a) *za przestępstwo z art. 18 § 1 d.k.k. w zw. z art. 199 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. i art. 267 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i art. 267 d.k.k. oraz z art. 205 § 1 d.k.k. i art. 265 § 1 d.k.k. i art. 54 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz art. 3 § 1 ustawy o ochronie obrotu gospodarczego w zw. z art. 227 § 1 i 2 d.k.k. i art. 10 § 2 d.k.k., popełnione w okresie od lutego 1996 roku do 21 lipca 1997 roku, na karę 5 lat pozbawienia wolności,*

b) *za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 22 lipca 1997 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,*

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 17 kwietnia 2002 roku, sygn. akt II K 117/01, połączono kary pozbawienia wolności jednostkowe orzeczone w sprawach: II K 371/97 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, II K 452/97 Sądu Rejonowego w Lęborku, II K 1531/97 Sądu Rejonowego w Koszalinie, II K 649/98 Sądu Rejonowego w Białogardzie, II K 1498/98 Sądu Rejonowego w Koszalinie, II K 90/98 Sądu Rejonowego w Lęborku, II K 198/97 Sądu Rejonowego w Bytowie i II K 65/00 Sądu Okręgowego w Słupsku i wymierzono skazanemu łączną karę 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości;

XIV. Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17 maja 2010 roku, sygn. akt II K 34/10, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełnione w dniu 25 listopada 2009 roku, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 listopada 2009 roku do dnia 17 maja 2010 roku, w sprawie tej państwo wykonania europejskiego nakazu aresztowania sygn. akt III Kop 31/14, Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wyraziło zgodę na wykonanie kary orzeczonej w tej sprawie;

XV. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 20 maja 2011 roku, sygn. akt II K 169/11, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 13 listopada 2009 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lata tytułem próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 24 lutego 2014 roku, sygn. akt Ko 117/14 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XVI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2011 roku, sygn. akt III K 111/11:

a) *za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., popełnione w okresie od 7 sierpnia do 25 listopada 2009 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,*

b) *za ciąg czterech przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnionych w okresie od 9 października 2009 roku do 9 listopada 2009 roku, na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka,*

c) *za przestępstwo z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnione w okresie od października 2009 roku do listopada 2009 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,*

d) *za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnione w dniu 26 października 2009 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności,*

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sprawie tej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III Kop 3/13 skazany został przekazany na terytorium Polski w dniu 21 listopada 2013 roku;

XVII. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II K 235/12, za ciąg dwóch przestępstw z art. 244 k.k., popełnionych w okresie od 29 stycznia 2012 roku do 30 stycznia 2012 roku, na karę 1 roku i 4 miesięcy

ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywaniu nieodpłatnej pracy na cele społeczne 30 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 8 października 2012 roku karę ograniczenia wolności zamieniono skazanemu na karę 240 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XVIII. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt **II K 287/12**, za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 19 stycznia 2012 roku, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XIX. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 13 grudnia 2013r. sygn. akt II K 688/12:

a) **za ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 8 do 11 sierpnia 2011 roku, na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności,**

b) **za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 11 do 13 sierpnia 2011 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sprawie tej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie o sygn. akt II Kop 50/13 skazany został przekazany na terytorium Polski w dniu 21 listopada 2013 roku;

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku, sygn. akt III K 18/15 , połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, sygn. akt II K 34/10, opisane wyżej w punkcie 14 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt III K 111/11, opisane w punkcie 16 ppkt a, b, c i d, wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości;

XX. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14:

a) **za przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od stycznia 2012 roku do 6 marca 2012 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,**

b) **za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 §1 k.k. 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. z. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełniony w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 4 lutego 2012 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,**

c) **za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., popełnione w okresie od lutego 2012 roku do kwietnia 2012 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XXI. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14:

a) **za przestępstwo z art. 270 §1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 16 czerwca 2011 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,**

b) **za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 29 lutego 2012 roku, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,**

c) **za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 11 stycznia 2012 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XXII. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełnione w dniu 29 września 2012 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

orzeka w ten sposób, że:

1. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1 i 4 k.k. i art. 87 §1 k.k. łączy kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach XV (wyrok w sprawie II K 169/11), XVIII (wyrok w sprawie II K 287/12), XX (wyrok w sprawie II K 436/14), XXI (wyrok w sprawie II K 659/14) i XXII (wyrok w sprawie X K **1297/14**) oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie XVII (wyrok w sprawie II K 235/12) i wymierza skazanemu **A. D.** karę łączną **4 (czterech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 63 §1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

a) Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14 od dnia 12 grudnia 2018 roku do nadal,

b) Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14 w dniu 08 marca 2012 roku.

3. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

4. Na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 §2 k.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punkcie I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XIX części wstępnej.

5. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego i nie wymierza mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 grudnia 2018r., uzupełnionym pismem z dnia 13 lutego 2019 roku, skazany A. D. wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego, obejmującego skazania w sprawach: Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II K 235/12, Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt II K 287/12, Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14, Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14 i Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14 z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd, działając z urzędu – w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. – ustalił, że A. D. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 listopada 1991 roku, sygn. akt **II K 822/91**,

c) **za przestępstwo z art. 11 § 1 d. k.k. w zw. z art. 208 d k.k. i z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k., popełnione w okresie od 2 października 1990 roku do 22 października 1990 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją),**

d) przestępstwo z art. 204 § 1 d.k.k., popełnione 3 października 1990 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500.000 zł (przed denominacją),

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją);

II. Sądu Wojewódzkiego w Słupsku z dnia 3 lipca 1992 roku, sygn. akt II K 34/92, za przestępstwo z art. 210 § 1 d. k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 3 d k.k., popełnione w dniu 1 marca 1992 roku, na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 1.000.000 zł (przed denominacją);

III. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 17 maja 1994 roku, sygn. akt II K 166/93, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 22 marca 1993 roku do 24 marca 1993 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 2.000.000 zł (przed denominacją);

IV. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 18 stycznia 1996 roku, sygn. akt II K 673/95, za przestępstwo z art. 268 d k.k. i z art. 265 § 1 d.k.k. oraz z art. 203 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w dniach od 18 do 19 lipca 1995 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 zł;

V. Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 28 lutego 1996 roku, sygn. akt II K 1799/95,

c) za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k., popełnione w nocy z 13 na 14 września 1995 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 zł,

d) za przestępstwo z art. 265 § 1 d.k.k., popełnione w październiku 1994 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 maja 1996 roku, sygn. akt II K 300/96, połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone w sprawach: II K 673/95 i II K 1799/95 i wymierzono skazanemu łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 800 zł;

VI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 8 października 1997 roku, sygn. akt VII K 371/97, za przestępstwo z art. 208 d k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k., popełnione w okresie od 31 lipca do 24 sierpnia 1994 roku, na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 600 zł;

VII. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 4 grudnia 1997 roku, sygn. akt II K 452/97, za przestępstwo z art. 199 § 1 d k.k. w zw. z art. 61 ustawy Prawo czekowe w zw. z art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 22 października 1996 roku do dnia 24 października 1996 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 19 marca 1998 roku, sygn. akt II K 1531/97, za przestępstwo z art. 199 § 1 d k.k. w zw. z art. 205 § 1 d.k.k. i z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 267 d.k.k. w zw. z art. 54 ust. 1 ustawy o dowodach osobistych w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i art. 58 d.k.k. i art. 60 § 1 d.k.k., popełnione w okresie od 3 grudnia 1996 roku do dnia 21 stycznia 1997 roku, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 29 grudnia 1998 roku, sygn. akt II K 649/98, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 k.k. i art. 297 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 20 stycznia 1997 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

X. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4 stycznia 1999 roku, sygn. akt II K 1498/98, za przestępstwo z art. 199 § 1 d.k.k., popełnione w dniu 15 stycznia 1997 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności;

XI. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 9 lutego 1999 roku, sygn. akt II K 90/98, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 4 do 7 kwietnia 1997 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 20 maja 1999 roku, sygn. akt II K 198/97, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od 4 lutego do 3 marca 1997 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności;

XIII. Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 lutego 2001 roku, sygn. akt II K 65/00:

c) za przestępstwo z art. 18 § 1 d.k.k. w zw. z art. 199 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. i art. 267 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. i art. 267 d.k.k. oraz z art. 205 § 1 d.k.k. i art. 265 § 1 d.k.k. i art. 54 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz art. 3 § 1 ustawy o ochronie obrotu gospodarczego w zw. z art. 227 § 1 i 2 d.k.k. i art. 10 § 2 d.k.k., popełnione w okresie od lutego 1996 roku do 21 lipca 1997 roku, na karę 5 lat pozbawienia wolności,

d) za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 22 lipca 1997 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności;

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 17 kwietnia 2002 roku, sygn. akt II K 117/01, połączono kary pozbawienia wolności jednostkowe orzeczone w sprawach: II K 371/97 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, II K 452/97 Sądu Rejonowego w Lęborku, II K 1531/97 Sądu Rejonowego w Koszalinie, II K 649/98 Sądu Rejonowego w Białogardzie, II K 1498/98 Sądu Rejonowego w Koszalinie, II K 90/98 Sądu Rejonowego w Lęborku, II K 198/97 Sądu Rejonowego w Bytowie i II K 65/00 Sądu Okręgowego w Słupsku i wymierzono skazanemu łączną karę 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości;

XIV. Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17 maja 2010 roku, sygn. akt II K 34/10, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., popełnione w dniu 25 listopada 2009 roku, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 listopada 2009 roku do dnia 17 maja 2010 roku, w sprawie tej państwo wykonania europejskiego nakazu aresztowania sygn. akt III Kop 31/14, Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wyraziło zgodę na wykonanie kary orzeczonej w tej sprawie;

XV. Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 20 maja 2011 roku, sygn. akt II K 169/11, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 13 listopada 2009 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lata tytułem próby oraz grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 24 lutego 2014

roku, sygn. akt Ko 117/14 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XVI. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2011 roku, sygn. akt III K 111/11:

e) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., popełnione w okresie od 7 sierpnia do 25 listopada 2009 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,

f) za ciąg czterech przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnionych w okresie od 9 października 2009 roku do 9 listopada 2009 roku, na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka,

g) za przestępstwo z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnione w okresie od października 2009 roku do listopada 2009 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

h) za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., popełnione w dniu 26 października 2009 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności,

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sprawie tej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III Kop 3/13 skazany został przekazany na terytorium Polski w dniu 21 listopada 2013 roku;

XVII. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt **II K 235/12**, za ciąg dwóch przestępstw z art. 244 k.k., popełnionych w okresie od 29 stycznia 2012 roku do 30 stycznia 2012 roku, na karę 1 roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne 30 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 8 października 2012 roku karę ograniczenia wolności zamieniono skazanemu na karę 240 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XVIII. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt **II K 287/12**, za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 19 stycznia 2012 roku, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XIX. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 13 grudnia 2013r. sygn. akt II K 688/12:

c) za ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 8 do 11 sierpnia 2011 roku, na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności,

d) za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 11 do 13 sierpnia 2011 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sprawie tej w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie o sygn. akt II Kop 50/13 skazany został przekazany na terytorium Polski w dniu 21 listopada 2013 roku;

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku, sygn. akt III K 18/15 , połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, sygn. akt II K 34/10, opisane wyżej w punkcie 14 oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt III K 111/11, opisane w punkcie 16 ppkt a, b, c i d, wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, kara została wykonana w całości;

XX. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14:

d) **za przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od stycznia 2012 roku do 6 marca 2012 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,**

e) **za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 §1 k.k. 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. z. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełniony w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 4 lutego 2012 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,**

f) **za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., popełnione w okresie od lutego 2012 roku do kwietnia 2012 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności,**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XXI. Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14:

d) **za przestępstwo z art. 270 §1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 16 czerwca 2011 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,**

e) **za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 29 lutego 2012 roku, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,**

f) **za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w dniu 11 stycznia 2012 roku, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,**

przy czym ww. kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, kara nie została wykonana;

XXII. Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., popełnione w dniu 29 września 2012 roku, na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, kara nie została wykonana.

A. D. w dniu 21 listopada 2013 roku został przekazany na terytorium Polski w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III Kop 3/13, a także wydanego przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie o sygn. akt II Kop 50/13. A. D. nie wyraził zgody przed sądem szkockim na wydanie, a tym samym nie zrzekł się korzystania z zasady specjalności przed wydaniem stronie polskiej, jak również nie zrzekł się po przekazaniu do Polski uprawnienia do skorzystania z zasady specjalności wynikającej z przepisu art. 607 e § 1 k.p.k. i w związku z tym nie wyraził zgody na wprowadzenie mu do wykonania innych kar, niż objętych europejskim nakazem aresztowania, tj. kar orzeczonych w sprawach II K 169/11 Sądu Rejonowego w Łęborku, II K 235/12 Sądu Rejonowego w Łęborku, II K 287/12 Sądu Rejonowego w Łęborku, II K 436/14 Sądu Rejonowego w Łęborku i II K 659/14 Sądu Rejonowego w Łęborku. Obecnie wskazane kary podlegają wykonaniu. Obecnie, od dnia 12 grudnia 2018 roku skazany odbywa karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14.

Skazany A. D., syn K. i K. zd. D. urodził się (...) w L.. Z opinii o skazanym, sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania wynika, że zachowanie skazanego w czasie odbywania kary jest umiarkowane. Nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany regulaminowo. Wobec przełożonych prezentuje postawy regulaminowe. W grupie wychowawczej zgodny. Nie deklaruje uczestnictwa w podkulturze przestępczej. Nie przejawia zachowań agresywnych i autoagresywnych. Wobec osadzonego nie stosowano dotychczas środków przymusu bezpośredniego. W miejscu zakwaterowania dba o porządek w stopniu dobrym. Czas wolny przeznaczają na zajęcia własne w celi mieszkalnej, chętnie korzysta z zajęć świetlicowych organizowanych przez referat kulturalno-

oświatowy. Wyraził zgodę na współudział w opracowaniu i realizacji indywidualnego programu oddziaływań. Posiada nieudokumentowane

wykształcenie podstawowe, nie jest zainteresowany kontynuowaniem nauki w czasie odbywania kary. A. D. był konsultowany psychologicznie, w trakcie konsultacji nie potwierdzono uzależnień.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów:

- informacji z N.-Sad k. 12 – 15, 23 – 80,
- opinii o skazanym wraz z danymi o orzeczeniach i osadzeniach k. 81 – 93,
- danych o karalności z Krajowego Rejestru Karnego k. 96 – 100;
- akt: II K 659/14 z aktami wykonawczymi Wp 18/15, II K 436/14, II K 287/12 z aktami wykonawczymi Wp 134/12, II K 169/11 z aktami wykonawczymi Wzaw 123/11, II K 235/12 z aktami wykonawczymi Wo 252/12, II K 688/12 z aktami wykonawczymi Wp 5/14, III K 18/15.

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytania.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345).

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następnego k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego A. D., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt X K 1297/14 zapadł wobec skazanego w dniu 10 lutego 2016 roku, a więc już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 01 lipca 2015 roku, jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku.

Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie A. D.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w

sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRn 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność „łączonych” wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Warunki do orzeczenia kary łącznej według przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015r. zostały określone w art. 85 k.k. i nast. k.k. Zgodnie z przepisem art. 85 k.k. karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego A. D. jest wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17 maja 2010 roku, sygn. akt II K 34/10 (opisany wyżej w punkcie XIV). Badając natomiast daty popełnienia przez skazanego kolejnych przestępstw, stwierdzić należy, że przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 20 maja 2011 roku, sygn. akt II K 169/11 (opisanym wyżej w pkt XV) zostało popełnione w dniu 13 listopada 2009 roku, natomiast przestępstwa osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2011 roku, sygn. akt III K 111/11 (opisanym wyżej w pkt XVI) kolejno w okresie od 7 sierpnia do 25 listopada 2009 roku, w okresie od 9 października 2009 roku do 9 listopada 2009 roku, w okresie od października 2009 roku do listopada 2009 roku i w dniu 26 października 2009 roku, a więc każdorazowo przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. II K 34/10.

Kolejnym „pierwszym” wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego jest wyrok Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II K 235/12 (opisany powyżej w punkcie XVII). Czyn osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt II K 287/12 (opisany wyżej w pkt XVIII) popełniony został w dniu 19 stycznia 2012 roku, czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 13 grudnia 2013r. sygn. akt II K 688/12 (opisany wyżej w pkt XIX) popełnione zostały w okresie od 8 do 11 sierpnia 2011 roku i w okresie od 11 do 13 sierpnia 2011 roku, czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14 (opisany wyżej w pkt XX) popełnione zostały w okresie od stycznia 2012 roku do 6 marca 2012 roku, w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 4 lutego 2012 roku i w okresie od lutego 2012 roku do kwietnia 2012 roku, czyny osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14 (opisany wyżej w pkt XXI) popełnione zostały w dniu 16 czerwca 2011 roku, w dniu 29 lutego 2012 roku i w dniu 11 stycznia 2012, a więc każdorazowo przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. II K 235/12. Natomiast czyn osądzone wyrokiem Sądu

Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14 (opisany wyżej w pkt XXII) popełniony został w dniu 29 września 2012 roku, a więc już po wydaniu wyroku w sprawie sygn. II K 235/12.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 i następne k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego i wymierzenia dwóch kar łącznych obejmujących odpowiednio kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt XIV, XV, XVI części wstępnej wyroku tj. II K 34/10, II K 169/11 i III K 111/11 oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt XVIII, XIX, XX, XXI tj. II K 287/12, II K 688/12, II K 436/14 i II K 659/14 oraz kary ograniczenia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt XVII tj. II K 235/12, natomiast w odniesieniu do kary wymierzonej za przestępstwo objęte wyrokiem opisanym wyżej w pkt XXII tj. X K 1297/14 przesłanki te nie wystąpiły.

Możliwość orzeczenia kary łącznej skutkować zatem musiała rozwiązaniem węzłów kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach opisanych powyżej w punktach XVI, XIX, XX, XXI oraz wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku, sygn. akt III K 18/15. Zważyć bowiem należy, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKW 2007/10/74) stwierdził „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwstawnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiające wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie – z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio tak aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k.[...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach a nie „za poszczególne przestępstwa” - jak stanowi art. 86 § 1 k.k.”

Należało zatem przystąpić do wymiaru kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym czyny.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że Sąd był, w przypadku zbiegu przestępstw osądzonych wyrokami w sprawach II K 34/10, II K 169/11 i III K 111/11, uprawniony (po rozwiązaniu węzła kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2011 roku, sygn. akt III K 111/11 oraz wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku, sygn. akt III K 18/15) do wymierzenia skazanemu A. D. kary łącznej w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu orzeczonej wyrokiem w sprawie II K 34/10) do 8 lat i 10 miesięcy (jako najwyższa możliwa do orzeczenia kara pozbawienia wolności stanowiąca sumę kar jednostkowych podlegających łączeniu).

Rozważając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności obejmującą wskazane powyżej kary jednostkowe Sąd zastosowałby zasadę asperacji i wymierzył skazanemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kształtując taki wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze bliski związek czasowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami (czyny popełnione w okresie od 07 sierpnia 2009 roku do 25 listopada 2009 roku) co uzasadniało zastosowanie zasady absorpcji. Zastosowanie zasady kumulacji wynikało z faktu, iż czyny skazanego były wymierzone przeciwko różnym dobrom chronionym prawnie tj. czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, porządkowi publicznemu, a nadto popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych. Nie można zapomnieć również, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok S.A. w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26).

W przypadku zbiegu przestępstw osądzonych wyrokami w sprawach II K 235/12, II K 287/12, II K 688/12, II K 436/14 i II K 659/14 (po rozwiązaniu węzła kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 13 grudnia 2013r. sygn. akt II K 688/12, wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14) Sąd był uprawniony do wymierzenia skazanemu A. D. kary łącznej w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu orzeczona wyrokiem w sprawie II K 436/14) do 8 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Rozważając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności obejmującą wskazane powyżej kary jednostkowe Sąd również w odniesieniu do tej kary zastosowałby zasadę asperacji i wymierzył skazanemu karę 5 lat pozbawienia wolności. W. czynów tj. przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, mieniu, wiarygodności dokumentów, przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, popełnienie przestępstw na szkodę różnych pokrzywdzonych, jak również wielokrotna karalność skazanego, dodatkowo działanie w warunkach recydywy przemawia za zastosowaniem w znacznym zakresie zasady kumulacji.

Zatem, uwzględniając wskazany wymiar kar łącznych, odbyte okresy kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku, sygn. III K 18/15 oraz kary pozbawienia wolności niepodlegające łączeniu, A. D. pozostałaby do odbycia:

- kara łączna 6 miesięcy pozbawienia wolności (przy uwzględnieniu zaliczenia kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie III K 18/15),
- kara łączna 5 lat pozbawienia wolności,
- kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14.

Tak, więc suma kar pozbawienia wolności, wprowadzonych kolejno do wykonania wynosiłaby 6 lat i 2 miesiące.

Rozważyć też należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego A. D. na podstawie obecnie obowiązujących przepisów, regulujących podstawy orzekania kary łącznej. Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) podlega wykonaniu wobec skazanego A. D. kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 20 maja 2011 roku, sygn. akt II K 169/11, kara 1 roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II K 235/12, kara 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 9 października 2012 roku, sygn. akt II K 287/12, kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14, kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14 i kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 lutego 2016 roku, sygn. akt X K 1297/14, możliwe było połączenie tych kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności.

Sąd uznał jednocześnie, że w odniesieniu do wskazanych wyżej, podlegających łączeniu, kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, nie zachodzi negatywna przesłanka wymierzenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 k.k. (i to także przy uwzględnieniu zmian tego przepisu od 15 kwietnia 2016r.), a co jednoznacznie wynika

z analizy dat popełnienia przestępstw osądzonych w tych sprawach i danych dotyczących odbywania przez skazanego kar w poszczególnych sprawach.

Zatem Sąd mógł wymierzyć skazanemu A. D. karę łączną od 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu orzeczona wyrokiem w sprawie II K 436/14) do 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych i kar łącznych podlegających łączeniu).

Podsumowując powyższe Sąd przyjął, że *in concreto* dla skazanego A. D., uwzględniając możliwość łączenia w nową karę łączną wcześniej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności z karami jednostkowymi pozbawienia wolności względniejsze są przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r.

Zatem, na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 §1 i 4 k.k. i art. 87§1 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach XV (wyrok w sprawie II K 169/11), XVIII (wyrok w sprawie II K 287/12), XX (wyrok w sprawie II K 436/14), XXI (wyrok w sprawie II K 659/14) i XXII (wyrok w sprawie X K 1297/14) oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie XVII (wyrok w sprawie II K 235/12) i wymierzył skazanemu A. D. karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, pozostawiając na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. odrębnemu wykonaniu wyroki podlegające połączeniu w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym.

W pozostałym zakresie, odnośnie prawomocnych skazań jakie zapadły wobec A. D., odnośnie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XIX części wstępnej, Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 §2 k.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego, albowiem kary te zostały wykonane w całości.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że w orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach o sygn. akt sygn. II K 169/11, II K 235/12, II K 287/12, II K 436/14, II K 659/14, X K 1297/14 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa przeciwko mieniu, obrotowi gospodarczemu, wymiarowi sprawiedliwości, wiarygodności dokumentów, obrotowi pieniędzmi

i papierami wartościowymi), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji. Ponadto, pomiędzy przestępstwami objętymi karą łączną, nie zachodziła bliskość czasowa, bo zostały popełnione na przestrzeni od dnia 13 listopada 2009 roku do dnia 29 września 2012 roku, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego A. D..

Podkreślić dodatkowo należy, że wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlegają już poprzednio orzeczone kary łączne, a nie jednostkowe, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kar łącznych w wyrokach jednostkowych) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar łącznych, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

W odniesieniu do powyższych uwag wskazać należy, że skazany przebywa w warunkach izolacji więziennej od dnia 12 grudnia 2018 roku i w świetle opinii o skazanym, a którą przytoczono na wstępie uznać należy, że na obecną chwilę prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest niepewna, zwłaszcza jeżeli uwzględni się datę końca odbywania kary.

Zatem, biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji – bliżej zasady kumulacji – odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzył skazanemu A. D. karę łączną 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu orzeczone w tym wyroku kara łączna i związana z nią dolegliwość osiągnięcia celu zapobiegawczego i wychowawczego, spowoduje motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą. Sąd nie uwzględnił wniosku skazanego odnośnie zastosowania zasady pełnej absorpcji, ponieważ skazany nie zasługuje na takie premiowanie, jako sprawca niepoprawny, który był wielokrotnie karany, dodatkowo czynów w sprawach II K 169/11, II K 436/14, II K 659/14 i X K 1297/14 dopuścił się w warunkach recydywy. W tym kontekście twierdzenia, że obecnie skazany wykorzysta daną mu szansę w razie orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji, brzmią głośłownie i nie przekonują, jednocześnie uwzględnienie wniosku skazanego pozostawałoby w jawnej sprzeczności z dyrektywą prewencji ogólnej, albowiem rodziłoby przeświadczenie o opłacalności wielokrotnego wchodzenia w konflikt z prawem i de facto bezkarności za część z popełnionych czynów. Zatem, zdaniem Sądu jedynie kara łączna w orzeczonym wymiarze spełni zdaniem Sądu swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W wyroku łącznym, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył także skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 659/14 od dnia 12 grudnia 2018 roku do nadal,
- Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 15 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 436/14 w dniu 08 marca 2012 roku.

Nadto, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a orzeczenie takie podyktowane jest odbywaniem przez skazanego długoterminowej kary pozbawienia wolności.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć skazanemu z pouczeniem.
3. Notować zarządzenie o wyznaczeniu obrońcy z urzędu.
4. O treści zarządzenia o wyznaczeniu obrońcy zawiadomić skazanego (podać dane i dane kontaktowe) i obrońcę doręczając odpis wyroku łącznego z uzasadnieniem i informacją o miejscu pobytu skazanego.
5. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 13.03.2019r.

SSO Izabela Dehmel

.